

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτέα
10 'Οδός Προαστείου, αρ. 10 Δι' συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις 'Αθήνας διὰ γραμματοσήμου, καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.	Καρλόου Μερουθέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: 'Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ', ιστορικόν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παυῶ — Γεωργίου 'Ορέ: Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.	'Εν 'Αθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. 'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσιν νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΘΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Πνοὴ ὑγροῦ ἀνέμου ἐπληξε τὸ πρόσωπόν της, διὰ νὰ δροισθῇ δέ. φλεγομένη ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τῆς προσδοκίας, ἀπεκόμωσεν τὴν ἐσθῆτά της, ἀνέπνευσεν ἐπὶ στιγμὴν βαθέως καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς τὸ ἐπανωφόριον καὶ ἐκ φιλαρεσκείας καὶ ἵνα προφυλαχθῇ ἀπὸ τοῦ ψύχους.
'Ο φύλαξ κῶων ἔλειπε τὰς χεῖρας αὐτῆς καὶ ἐπιμόνωσ τὴν ἠκολούθει μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ κήπου. Εἰς μάτην ἡ 'Αγνὴ ἐζήτηε νὰ τον ἀπομακρύνῃ. Ἐκράτησε τότε αὐτὸν πλησίον της ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου.
'Ανύψου ἤδη τὴν κεφαλὴν γρυλλίζων, ὡς εἰ προσηθάνετο τὴν προσπέλασιν ξένου.
Πέραν τῶν κήπων, οἴτινες κατέχουσιν εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς ἀρκούντως εὐρὺν

χώρον, ὑπάρχουσι τάφροι πλήρεις ὕδατος ἀρκούντως βαθεῖς, ἀποτελοῦντες οὕτω σπουδαίαν προάσπισιν. Πρὸς δὲ τὸ μέρος τῆς ἐπαύλεως ἡ προάσπισις αὕτη συμπληροῦται ὑπὸ εὐρέος τοίχου, ὀλίγον ὑψηλοῦ, ἀληθοῦς προμαχώνος θεμελιωμένου ἐν τοῖς ὕδασιν.
Εἰς τὴν ἐξέχουσαν τοῦ τείχου, ἐκεῖνον γωνίαν, πλησίον τῆς ἐπὶ τῶν τάφρων ξυλίνης γέφυρας ὑπῆρχε καὶ φαίνεται ἔτι εἶδος χαμηλοῦ πύργου, στενοῦ, οὐτινος αἱ ἐπάλλξεις ἡμικρειπωμένοι δεσπόζουσι τοῦ ὅλου τείχους.
'Ο πύργος οὗτος ἐχρησίμευε κατὰ τοὺς προγενεστέρους χρόνους ὡς φυλακεῖον ἐν περιπτώσει πολέμου πρὸς τοὺς περίξιν αὐθέντας. Εἰς αὐτὸν ἀνέρχεται τις διὰ κλίμακος στενῆς λελαξευμένης ἐν τῷ βράχῳ.
Πρὸ πολλοῦ ὅμως ἄλλος ἦν ὁ προορισμὸς αὐτοῦ. Τὸ κατώτερον μέρος ἦν πλήρες ἀχύρου.
'Η 'Αγνὴ ἔφθασεν ἐπὶ τοῦ πύργου ἐκείνου μετὰ τοῦ ὀχληροῦ αὐτῆς συντρόφου καὶ ἀνέμεινε.
'Ο ἐνωμοτάρχης εἶχεν ἤδη διατρέξει μετὰ τοῦ ἵππου του ἀρκούντως μακρὰν ἀπόστασιν, ὅτε ἐσκέφθη νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖ ὀπόθεν ἀνεχώρησεν.
'Αναμφιβόλως δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ τοὺς Κεραנדάλ ἐκτεθειμένους εἰς κίνδυνον μυστηριώδη, ὃν ἠδύνατο ν' ἀποσοβῆσῃ διὰ μιᾶς λέξεως.
Πλησίον τοῦ χωρίου ἐμιμήθη τὸν δ' Ἐστρέλ, προσέδεσεν εἰς τι δένδρον τὸν ἵππον του καὶ ἐπορεύθη πεζῇ πρὸς τὴν ἑπαυλίαν.
Φθὰς ὑπὸ τὰ παραθύρα ἐκεῖνης, ἦν ἐθεώρει μνηστὴν του, ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὑλωμάτων δράκκα ἄμμου καὶ ἐκάλεσεν:
— 'Αγνὴ!
Οὐδεὶς ἀπήντησεν αὐτῷ.
'Ἐκάλεσεν ἐκ νέου.
'Ἡ αὐτῆ σιγῇ.
'Ἠλπίζε, ὅτι τέλος θὰ ἠννόουν αὐτὸν καὶ θὰ ἔβλεπε φῶς εἰς τὸ παράθυρον.
Ματαίᾳ ἐλπίς!
'Ἐνῶ ἐσκέπτετο τί νὰ πράξῃ ἤκουσεν ἐ-

λαφρὸν κρότον βημάτων. Ἐπλησίαζέ τις, ὕλακαὶ δὲ κυνός, κωλυόμεναι ὑπὸ θωπειῶν φρονίμου χειρός, ἠκούσθησαν μακρόθεν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ἐπαύλεως.
'Ο ἄνθρωπος ἐφάνη τέλος καὶ, ἀφοῦ εἶδε τὰ παραθύρα τῆς 'Αγνῆς ἐν τῷ σκότει, ἐστράφη ἀποτόμως καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ τετραγώνου, ὅπερ ἀποτελοῦσιν οἱ τοῖχοι μετὰ τῶν τάφρων.
'Ο Μισὸ ἀνησυχῶν ἠκολούθησεν αὐτὸν ἕκ τινος ἀποστάσεως ἀκροποδητεὶ βαδίζων.
'Οτε ὁ ἀγνωστος ἔφθασεν εἰς τὴν ξυλίνην γέφυραν εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ καὶ φθὰς εἰς τὸν πυλῶνα ἤκουσε φωνὴν τρέμουσαν, ἣτις ἔλεγεν αὐτῷ.
— Εἶσαι σύ, Ροβέρτε;
— Ναί.
— Εἴσελθε.
'Ο ἐνωμοτάρχης ἠσθάνετο τρεμούσας τὰς κνήμας αὐτοῦ.
Εἰς τὴν θύραν, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἀνεγνώρισεν τὴν 'Αγνὴν.
Βιαία ὀργὴ ἐπλήρωσε τὰ εὐρέα αὐτοῦ στήθη.
Πῶς! ἡ κόρη ἐκεῖνη, ἣτις ὑπεδέχετο μειδιῶσα σχεδὸν θωπεύουσα αὐτόν, ἦν ἐθεώρει ἐρῶσαν αὐτοῦ, ὡς αὐτὸς ἤρατο ἐκεῖνης! ἡ κόρη ἐκεῖνη, ἣτις διήγειρεν ἐν αὐτῷ διαπύρους πόθους! ἡ κόρη ἐκεῖνη, ἦν ἐθεώρει σύζυγόν του, ἠπάτα αὐτόν!
Εἶχεν ἐραστὴν!
'Ἐνέπαιζεν αὐτόν, τὸν Μισὸ!
Βεβαίως τοῦτο ἦτο πολὺ δι' αὐτόν.
Εἶχε λοιπὸν δίκαιον ὁ κύρ Λεσγιδοῦ λέγων αὐτῷ νὰ δυσπιστῇ πρὸς μίαν Κεραנדάλ!
Μία Κεραנדάλ! δηλαδή, κατὰ τὸν δικαστικὸν κλητῆρα, μίγμα πάντων τῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῶν κακῶν ἐνστίκτων καὶ ἔξεων.
'Ἡ Κεραנדάλ ἐνέπαιζεν αὐτόν οἰκτρῶς, ἠδύνατο ὅμως νὰ τὴν τιμωρήσῃ. Θὰ ἔβλεπον τὴν ἐπαύριον κατὰ τὸ προσκύνημα τοῦ 'Ἐλβέν. 'Ο κύρ Λεσγιδοῦ εἶχε τὸ σχέδιόν του, αὐτὸς δὲ δὲν θὰ τὸν ἠμποδίζε νὰ το ἐκτελέσῃ. Τούναντίον, θὰ ἐβοήθει αὐτόν.

Βεβαίως ἠγάπα τὴν Ἀγνὴν, δὲν ἦτο ὅμως ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἰσχυαίνουσιν ἐκ τοιοῦτου πάθους, ὁ δὲ δικαστικός κλητὴρ θὰ παρήχεν αὐτῷ τὰ μέσα νὰ λησμονήσῃ τὸν ἔρωτά του.

Ἄλλως τε, ἂν ὁ ἔρωσ ἦναι εὐχαριστήσις, ἢ ἀσφαλής, ἢ ταχεῖα, ἢ πλήρης ἐκδίκησης εἶναι ἐπίσης εὐχαριστήσις, ἢ δὲ φιλοδοξία ἔχει τι τὸ ἐλκύν.

Οὐχ ἦττον δὲν ἀποφασίζει τις νὰ καταστρέψῃ μίαν νεάνίδα ὡς τὴν Ἀγνὴν, χωρὶς νὰ σπαραχθῇ ἡ καρδιά του, ὁ δὲ Μισὸ ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ προσεκτικός ὀπισθεν συστάδος ἰτεῶν, βλέπων τὸν μικρὸν πύργον, ἐφ' οὗ εὐρίσκοντο οἱ δύο ἐρασταί.

Ἀπὸ τῆς θέσεώς του ἐκείνης ἔβλεπε τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ δὲν διέκρινε μὲν τοὺς λόγους των, ἤκουεν ὅμως τὸν ψιθυρὸν τῆς συνδιαλέξεως αὐτῶν.

Ὁ δ' Ἐστρέλ εἶχεν ὄντως ἀνέλθει μετὰ τῆς Ἀγνῆς ἐπὶ τοῦ πύργου ἐκείνου.

Καὶ ἰδοὺ διατί :

Ὁ τολμητικὸς ἀξιωματικὸς δυσηρεστήθη ἰδὼν τὴν μέλλουσαν καὶ προσωρινὴν ἐρωμένην του ἐν συνοδίᾳ τοῦ κυνός.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἀστεϊζομένη εἶχεν εἶπει αὐτῷ, ὅτι τὸ Πενοὲ φρουρεῖται ὑπὸ φυλάκων, τοῦτο ὅμως λέγουσα ἠννόει τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ἀγνῆς. Ἄλλ' ὁ λοχαγὸς οὐδαμῶς ἐδίσταξε νὰ παλαίσῃ πρὸς ἄνδρας. Διὰ τὸν κύνα ὅμως ἐκείνον, ὃν ἡ Ἀγνὴ ἐκράτει ἀπὸ τοῦ περιλαϊμίου, διέφερε πολὺ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ κύων τοῦ Πενοὲ ἦν ἄγριος καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ συγκρατῇ αὐτὸν ἢ νεανίς.

Ὁ ἀξιωματικὸς παρετήρει ἀνησύχως αὐτόν. Ἡ Ἀγνὴ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ κύων ἐκείνος ἐφύλασσε τὴν νύκτα τὴν ἔπαυλιν ὅτι ἠδύνατο νὰ προσδέσῃ αὐτόν, ἐν τούτῳ ὅμως περιπτώσει θὰ ἐπροξένοι πολλὸν θόρυβον διὰ τῶν ὑλακῶν του. Διεβεβαίου ἐν τούτοις τὸν δ' Ἐστρέλ ὅτι οὐδένα ἐξ αὐτοῦ διέτρεχε κίνδυνον.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη ἐδικαιολογεῖτο, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐννοοῦσα ἐκ τῆς ψυχρότητος τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς, ὅτι οὗτος ὑπώπτειεν αὐτὴν ἐνδομύχως δι' ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης.

Μετὰ κόπου πολλοῦ κατόρθωσε ν' ἀπομυκρυνθῇ ὁ ἐπίφοβος κύων, βαθμηδὸν δ' ὁ λοχαγὸς ἐλησμόνησε τὸ συμβεβηκὸς τούτο καὶ καθεσθεὶς ἐπὶ ἀθροίσματος λίθων ἔσυρε τὴν Ἀγνὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του.

Ἐκεῖ ἤρξατο διαβεβαιῶν τὴν νεάνίδα περὶ τοῦ θερμοῦ ἔρωτός του καὶ ψιθυρίζων εἰς τὸ οὖς αὐτῆς κοινὰς πᾶσι τοῖς ἐρασταῖς ἐρωτικὰς ἐκφράσεις.

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπόν; ὑπέλαβεν ἡ Ἀγνὴ.

— Ἄν σ' ἀγαπῶ! Ποῦ εἶναι ὁ ἄθλιος καὶ ἀναίσθητος, ὅστις θὰ διήρχετο πλησίον σου χωρὶς νὰ θαμβωθῇ ὑπὸ τῆς ἀπαρμιλλοῦ καλλονῆς σου; Ἄλλ' ἡ θέσις σου δὲν εἶναι εἰς τὸ ἄγριον αὐτὸ χωρίον, εἰς τὴν ἀθλίαν αὐτὴν ὀπὴν. Ἐπλάσθης διὰ νὰ λάμπης ἐν μέσῳ τῆς πολυτελείας, μὲ μαλθακοὺς τάπητας ὑπὸ τοὺς πόδας

σου, μὲ μεταξίνας ἐσθῆτας καὶ τρίχαπτα, μὲ ἀδάμαντας εἰς τὰ μικρὰ ὠτά σου.

— Εἴμεθα τόσον πτωχοί, ἔλεγεν ἡ νεανίς.

— Μήπως δὲν ἔχεις τὸν σπανιώτερον πλοῦτον, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἔχῃ γυνή; Μὲ καλλονὴν, ἀνάστημα, μορφήν, ὑγείαν ὡς τὴν ἰδικὴν σου, τί ἔχει νὰ ἐπιθυμήσῃ τις πλείοτερον;

Ἡ Ἀγνὴ παρετήρησεν αὐτῷ ὅτι μὲ τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα δὲν νυμφεύεται μίαν νεανίς ὅτι χρειάζεται προῖξ, ὅτι ἐπομένως ὄφειλεν ἐπὶ τούτου ν' ἀπωλέσῃ πᾶσαν ἐλπίδα.

Ὁ δ' Ἐστρέλ ἐγέλασεν.

Ὁ γάμος! Μήπως ἦν ἀνάγκη γάμου! Ἀνθρώπινος νόμος! Ὁ ἔρωσ εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ!

Καὶ ἀνέπτυξεν αὐτῇ τὴν θεωρίαν του μὲ τὰς τρυφερωτέρας ἐκφράσεις.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε μεταβῆ ἐκεῖ ἵνα διέλθῃ τὰς ὥρας ἐν αἰσθηματικῆς διαβεβαιώσεσιν, ἐζήτηε διὰ τοῦ βλέμματός μέρους τι, εἰς ὃ θὰ ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας τοὺς σκοποὺς του, διετελεῖ δ' ἐν ἀμηχανίᾳ μὴ εὐρίσκων τοιοῦτο, ὅτε ἤκουσε κάτωθεν τοῦ πύργου θόρυβον προστριβομένων ἀχύρων. Τῷ ἐπήλθεν ἰδέα τις.

Προφανῶς ἦτο ὁ κύων ὁ προξενῶν τὸν θόρυβον ἐκείνον, καὶ ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου.

Ἄλλ' ἐνῶ ἔκυπτε πρὸς τὴν στενὴν κλίμακα, δι' ἧς εἶχεν ἀνέλθει, ἠτοιμάζετο δὲ νὰ κατέλθῃ, εὐρέθη αἴφνης ἐναντι ἀνδρὸς μετρίου ἀναστήματος, εὐρώστου.

Ὁπισθοδρόμησεν ἔκπληκτος, ἡ δὲ Ἀγνὴ ἀφῆκε κραυγὴν καλύψασα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Μὴ φοβῆσαι, ἀδελφοῦλά μου, εἶπεν ὁ ἀνὴρ· εἶμαι ἐγὼ ὁ Ἰάκωβος.

Καὶ ἡσύχως προσέθηκε :

— Πρὸ ὀλίγου ἔπρεπε νὰ φοβῆσαι τῶρα εἶμαι ἐδῶ.

Ὁ δ' Ἐστρέλ, ἥρεμος κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ διαζώματος καὶ ἀνέμενεν.

Ὁ Κεραυνδᾶλ ἴστατο ἐνώπιον αὐτοῦ εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν.

— Ἄ! εἶπεν ὀμιλῶν χαμηλοφώνως, εἶσαι σύ, ὁ λαμπρὸς ἀξιωματικὸς, ὁ ὠρατὸς ἱππότης, ποῦ ἔρχεσαι ἐδῶ ν' ἀπατήσης μίαν κόρην; Ἐχεις ἄδικον, μὰ τὸν Θεόν; Ὁχι, πῶς τοῦτο εἶναι δύσκολον. ὦ! ὄχι. Ἐνα κορίτσι ὅσον τὴν Ἀγνὴν εὐκολὰ θαυμάζεται! Εἶναι νέα. Ἡ ὑγεία της εἶναι λαμπρά· ἀναπνέει καθαρὸν ἀέρα, δὲν πεινᾷ καὶ οἱ ἀδελφοὶ της τὴν περιποιούνται. Εἶναι τὸ καμάρι τῆς οἰκογενείας. Μὰ εἶναι ἀπλὴ καὶ πιστεύει εὐκόλως. Ἄρκει νὰ ἀρχίσῃ κάνεις νὰ τῆς λέγῃ ὅτι τὴν λατρεύει, ὅτι θ' ἀποθάνῃ δι' αὐτήν, ὅτι θὰ πνιγῇ ἢ θὰ σκοτωθῇ καὶ θὰ πεισθῇ. Ἐπειτα ὁ ὠρατὸς ἐραστὴς θὰ φύγῃ εὐχαριστημένος καὶ θ' ἀρχίσῃ τὰ αὐτὰ μὲ κάμμιναν ἑλλην. Δὲν θέλω νὰ χάνω τὸν καιρὸν μου εἰς λόγους μεταξὺ μας, καὶ ἂν τὰ λέγω αὐτά, τὰ λέγω ὄχι διὰ σέ, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἀγνὴν. Ἄς ἴδωμεν. Θέλεις νὰ τὴν νυμφευθῇ; Βλέπεις, ἀδελ-

φοῦλά μου, δὲν ἀποκρίνεται. Τί θέλεις λοιπόν; Νὰ τὴν ἀτιμάσῃς! Καὶ θὰ ἔκαμνε κρότον αὐτὸ εἰς τὸ χωρίον. Οἱ Κεραυνδᾶλ! Πολλὰ εἶπον δι' αὐτούς. Αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ μεγαλείτερον.

Καὶ ὁλονὲν περιφερόμενος:

— Ἐνόμισες ὅτι θὰ ἔκαμνες τὸν σκοπόν σου ἤσυχα ἤσυχα; Χωρὶς ἐμπόδιον; Ἀλήθεια;

Ἐπλησίασε τὸν ἀξιωματικὸν καὶ ἔθηκε τὴν πυγμὴν του ὑπὸ τὸν πώγωνά αὐτοῦ.

— Ἐλα! Δὲν μὰς γνωρίζεις λοιπόν; Ὁ δ' Ἐστρέλ διετελεῖ ἐν ἀμηχανίᾳ ἐνώπιον τοῦ ἐξηγηριωμένου ἐκείνου ἀνθρώπου. Πλὴν ἐν τῶν πλεονεκτημάτων αὐτοῦ ἦν ἡ ψυχραιμία.

Παρητήρησε περὶ αὐτὸν καὶ οὐδὲν εἶδε μέσον ὑποχωρήσεως.

Ἡ νεανίς ἔντρομος ἐπειράθη νὰ ὑπερασπισθῇ αὐτὸν λέγουσα:

— Ἰάκωβε, τὸν ἀγαπῶ! Ἐγὼ πταίω.

Εἰς τοῦτο ὁ Ἰάκωβος ἠρκέσθη ν' ἀπαντήσῃ :

— Καλὰ. Ἄφες μας. Αὐτὴ δὲν εἶναι ὑπόθεσις γυναικῶν.

— Τί σκέπτεσθε νὰ πράξετε, κύριε Κεραυνδᾶλ; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ ἀξιωματικὸς λαμβάνων θάρρος. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Τὰ ὄπλα σας;

— Ἐχεις; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Δὲν ἐπίστευα ὅτι θὰ λάβω ἀνάγκην. Αὐτὰ τὰ ζητήματα τῆς τιμῆς λύνονται ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, ἐνώπιον μαρτύρων.

Ὁ Ἰάκωβος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Λοιπόν! Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ περιμένω. Σὲ λυποῦμαι ὅμως. Μήπως μὲ νομίζεις ἴσον σου; Ἦμουν ἀπλοῦς στρατιώτης, ἐνῶ σεῖς εἴσθε ἀξιωματικὸς. Τώρα εἶμαι χωρικός, λαθροθήρας, καὶ σὺ ἔρχεσαι ἀπὸ τὸν μέγαν πύργον μὲ κομψὰ ἐνδύματα καὶ στριμένο μουστάκι νὰ ἀτιμάσῃς τὰς γυναῖκάς μας. Εἶσαι εὐγενής, εἶμαι ἄγριος. Δὲν φαντάζεσαι τί θὰ σοῦ κάμω.

— Ὅθ μοὶ κάμης τόπον νὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ δ' Ἐστρέλ.

Καὶ προεχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὸ πρόσω. Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἐκινήθη, ὑψώσεν ὅμως τὴν χεῖρα ἑτοιμος νὰ κτυπήσῃ.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ λοχαγός, μήπως θέλεις νὰ μὲ φονεύσῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! ἐγρύλλισεν ὁ Ἰάκωβος ὁλονὲν ἐξαγριούμενος.

— Ναί, ὡς τὸν μαρκήσιον δὲ Φοντερόζ, παραδείγματος χάριν, ἐξηκολούθησεν ὁ δ' Ἐστρέλ.

Ἡ Ἀγνὴ ἦν ἑτοιμος νὰ ριφθῇ μεταξὺ αὐτῶν· τοὺς λόγους ὅμως τούτους ἀκούσασα ἐφρικίασε καὶ ἔστη. Τὸ αἷμα τῆς φυλῆς της ἀνῆλθεν ἐκ τῆς καρδίας της εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Ἰάκωβε, ἀνέκραξεν, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ψεύδεται. Εἶναι ἀνανδρος. Φόνευσέ τον!

— Ἴδου, κύριε, ἓνας κακὸς λόγος, εἶπεν ὁ Κεραυνδᾶλ. Ὅθ ἔμενα εὐχαριστημένος νὰ σὲ ρίψω ἔξω. Εἶχα ἄδικον. Ὅθ βάλω τὸν σκύλον μου νὰ σὲ σπαράξῃ.

Αὐτὸν δὲν θὰ τὸν καταδιώξουν διὰ φόνον.

Τὴν ἀπειλὴν ταύτην ἀκούσας ὁ λοχαγὸς ἐγένετο πελιδνός.

Ἐδῶ, Ρουστὶκ, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ Ἰάκωβος.

Ὁ κὺν ὑπήκουσε πάραυτα.

Ἄλλ' ἡ Ἄγνη ἐπενέβη λαβοῦσα πάλιν οἶκτον διὰ τὸν δ'Εστρέλ.

— Ὅχι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, Ἰάκωβε, σὲ παρακαλῶ. Εἶναι πολὺ φοβερόν. Σὲ ἱκετεύω. Χάριν! Σοὶ εἶπον ὅτι ἐγὼ πταίω.

Καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτοῦ.

Ἐκεῖνος ὁμως ἀπόησεν αὐτὴν με ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμοὺς καὶ ἤρπασε τὸν κῦνα ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου.

— Κύριε, εἶπεν, εὐχαρίστησε αὐτὴν τὴν κόρην. Ἡθέλησες νὰ τὴν καταστρέψης. Αὐτὴ σὲ ἔσωσε. Γονάτισε καὶ ζήτησε συγγνώμην.

Πάλιν φοβερὰ ἐτελεῖτο ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ λοχαγοῦ. Ἐδίσταζεν.

Τέλος προσέκλινεν.

Ἄλλ' ὁ Κεραυνδάλ ἔρριπεν αὐτὸν πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἀδελφῆς του.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἐπιτακτικῶς.

— Συγγνώμην, δεσποσύνη, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς τρέμων ἐκ λύσσης.

Καὶ ἐγειρόμενος εἶπε πρὸς τὸν Ἰάκωβον:

— Ὅσον ἀφορᾷ σέ, κύριε, θὰ συναντηθῶμεν.

Ἄλλ' ὁ Κεραυνδάλ ἐμειδίασε καταφρονητικῶς.

— Ὅταν θέλῃς. Δὲν σὲ φοβοῦμαι, εἶπεν.

Καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὀσφύος τὸν ἀνύψωσεν ὡς παιδίον, παρὰ τὴν ἀντίστασίν του, καὶ ἐξεσφενδόνισεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τείχους εἰς τὰς τάφρους.

Τὸ ὕδωρ ἀνεπήδησεν.

Ἡ Ἄγνη καταβληθεῖσα ἐκ τῆς συγκινήσεως, εἶχε πέσει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἀδελφοῦ της.

Οὗτος ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὸ μαγειρεῖον τῆς ἐπαύλειος, ἔνθα μετὰ μητρικῆς στοργῆς περιεποιήθη αὐτὴν μέχρι οὗ συνήλθεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἔκλαιεν εἶπεν αὐτῇ:

— Μὴ κλαίεις λοιπὸν. Μήπως ἀξίζει τὸν κόπον; Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος μόνον τὸν ἑαυτὸν του ἀγαποῦσε καὶ ὄχι ἐσέ. Μὴ ἀνησυχεῖς; τὸ μυστικόν σου μόνος ἐγὼ θὰ τὸ εἰδεύρω. Αὐτὸς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ τὸ εἶπῃ. Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, Ἄγνη μου, καὶ μὴ τὸ σκέπτεσαι πλέον. Μὴ εἰπῆς εἰς κανένα τίποτε. Σὲ ἀγαποῦμε, ἀδελφοῦλα μου, ὅλοι μας.

Ἄμα ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἀδελφὴ του εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ μεταβάς εἰς τὸν κλῆπον ἠνέωξε τὴν πρὸς τὴν ξυλίνην γέφυραν θύραν.

Ἄλλ' ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ.

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ.

Ὁ ἐνωμοτάρχης κεκρυμμένος ὀπισθεν τῶν ἰτεῶν εἶχεν ἀκολουθήσει τὰς περιπετειὰς τῆς σκηνῆς, ἥτις συνέβαιναν εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐπήλθεν ὁ Ἰάκωβος, ὁ Μισὸ ἦν ἑτοιμος νὰ ὀρμήσῃ καὶ οὗτος καὶ νὰ διαρρήξῃ τὴν θύραν, διότι τὸ αἶμα ἐκόχλαζεν εἰς τὰς φλέβας του ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ἐπικειμένης ἀτιμώσεως.

Ὁ Ἰάκωβος λοιπὸν ἐπεμβὰς εἰς τὴν σκηνὴν τῷ ἐφάνη ὡς ἡμίθεος, ἤθελε δὲ ἀσπασθῆ αὐτὸν διὰ τὴν ἐπέμβασίν του.

Ἡ ἐπιφώνησις τῆς Ἄγνης:

— Ἰάκωβε, τὸν ἀγαπῶ! ἐψύχρανε σπουδαίως τὸν ἐνθουσιασμόν του.

Ἐπὶ τέλους ἐνεπαίχθη. Κατεχράσθησαν τῆς ἀπλότητος αὐτοῦ.

Οὐδεμίαν λοιπὸν ἠσθάνετο συμπάθειαν διὰ τὰ διαμαχόμενα μέρη.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἦν εὐτυχῆς ἀντίζηλος.

Ἐμίσει αὐτόν.

Οἱ ἄλλοι ἐβαυκάλισαν αὐτὸν διὰ ματαιὰς ἐλπίδος καὶ τοὺς ἀπηγάνατο.

Ὅτε λοιπὸν εἶδε τὸν δ'Εστρέλ ριφθέντα εἰς τὴν τάφρον, λίαν βαθεῖαν κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἠσθάνθη, αὐτὸς ὁ Μισὸ, ἠδυσπαθῆ αἰσθησὶν ὡς εἰ ἐβυθίσθη εἰς λουτρὸν ροδελαίου.

Ἄλλ' εὐθύς ὡς ὁ Ἰάκωβος ἀπεμακρύνθη, χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ θύματος του, ἡ φιλάνθρωπία ἐξηγέρθη παρὰ τῷ χωροφύλακι.

Ἀφῆκε μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως τὸν ἐραστὴν τῆς Ἄγνης νὰ παλαίσῃ εἰς τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, ἐπειδὴ ὁμως ὁ ταλαίπωρος ζαλισθεὶς ἐκ τῆς πτώσεως ὀλονὲν ἐβυθίζετο χωρὶς νὰ δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀκτὴν, ἐφώνησεν αὐτῷ μετὰ συμπαιθείας καὶ τῷ ἔτεινε μακρὸν ξύλον εὐρισκόμενον ἐκεῖ καὶ χρησιμεῖον διὰ τὴν ἀλιεῖαν.

Ὁ δ'Εστρέλ ἐπωπελήθη τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐκεῖνος συνδρομῆς, εἶτα ἐξεπλάγη βλέπων ἐν μέσῳ νυκτὶ εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος χωροφύλακα λαβόντα οἶκτον δι' αὐτόν. Ἠρώτησε λοιπὸν τὸν Μισὸ.

Ἡ ὄρα ἦν κατάλληλος δι' ἐκμυστηρεύσεις.

Οἱ δύο ἀντίζηλοι διηγήθησαν τὴν ἱστορίαν αὐτῶν μυκτηρίζοντες ἐνδομύχως ὁ μὲν τὸν δέ, ἀλλὰ διεγειρόμενοι ἀμφοτέρω εἰς ἐκδίκησιν.

Ὁ λοχαγὸς ἦν κατάβρεκτος, ἀπήλασσε δὲ τὴν κόμην του ἐκ τῆς στεφάνης τῶν ὑδροβίων χόρτων, ἀτινα ἐκόσμου αὐτὴν. Εἶπε τῷ χωροφύλακι τοὺς λόγους, οὗς οὗτος εἶχεν ἀκούσει: Φόνευσόν με ὡς τὸν μαρκήσιον δὲ Φοντερόζ! Διηγῆθη αὐτῷ τὴν εἰς τὸ σύνταγμα διαδοθεῖσαν φήμην περὶ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τῆς Καικιλίας, τὴν ἀνάκρισιν, ἥτις ἐπὶ τούτου ἐγένετο, καὶ ἦν ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀνατολικοῦ στρατοῦ διέκοψεν. Ἐνεπιστεύθη αὐτῷ ὅτι ἔγραψεν εἰς τινὰ ἀνώτερον ἀξιωματικὸν φίλον του διὰ νὰ τῷ πέμψῃ ἀντίγραφον τῆς δικογραφίας ἐκεῖνης.

Ἀφ' ἐτέρου ὁ Μισὸ ἀνεκοίνωσε τῷ λοχαγῷ τὰ σχέδια τοῦ κύρ Λεσγιδού, τὰς ὑπονοίας αὐτοῦ καὶ τὰς μυστηριώδεις περιστασεις, αἰτίας προηγήθησαν τῆς ἐξωφλήσεως τοῦ χρέους τῶν Κεραυνδάλ τὴν παρουσίαν εἰς Ἐλβὲν νέας ζένης ὄραιοτάτης, ἥτις μεγάλως θὰ συνετέλει εἰς τὴν

ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος.

Ἡ ἐπαύριον ἦν ἡμέρα ἑορτῆς, τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλβέν, ὁ δὲ Λεσγιδού εἶχε παρασκευάσει τὰ πράγματα οὕτως, ὥστε νὰ γνωσθῶσι λεπτομερῶς τὰ πάντα.

Ὁ ἐνωμοτάρχης οὐδὲν ἀπέκρυπεν.

— Ἐως τότε, εἶπεν, ἡγάπα ἐμμανῶς τὴν Ἄγνην, τὴν ὅποιαν ἐσκόπει νὰ νυμφευθῆ, αὐτὴν, ἥτις ἔδιδε τὴν νύκτα συνεντεύξεις εἰς τοὺς ἐραστὰς της. Ἦδη ὁμως καθίστατο καθαρῶς καὶ ἀπλῶς χωροφύλαξ, ἀκαμπτος φρουρὸς τῆς δημοσίας τάξεως.

ᾠδήγησε τὸν ἀτυχῆ λοχαγὸν τρέμοντα ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ ψύχους μέχρι τοῦ ἵππου του, ἐβοήθησεν αὐτόν νὰ ἱππεύσῃ καὶ εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα πρὸς τὸ Σαίν-Ζιλδάς.

Αὐτὸς ἐπανήλθεν εἰς ὃ μέρος εἶχεν ἀφήσει τὸν ἵππον του καὶ ἱππεύσας ἀπῆλθε πρὸς τὸν στρατῶνά του ἔνθα ἔφθασε περὶ τὸ λυκαυγές, ἵνα φύγῃ πάλιν μετὰ τινὰς ὥρας.

Οἱ Κεραυνδάλ εἶχον δύο ἔτι φοβεροὺς ἔχθρους, ὁ δὲ κύρ Λεσγιδού βοηθούς, οὗς δὲν ἐπεριμενε.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Γάλλος ταχυδρόμος ἠκολούθησαν τοὺς φιλόφρονας ὑπηρέτας, οἵτινες φέροντες λαμπαδάς ἐφώτιζον αὐτοῖς τὴν ὁδόν. Μόλις ὁμως ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Βουόζου ἠκούσθη λέγουσα:

— Κύριε ἱππότητα;

— Τί προστάζετε; ... εἶπεν ὁ Ρογῆρος ἐπανελθών.

— Κύριε ἱππότητα, γνωρίζετε τὰ χρυσοφλωρίνια;

Ὁ Ρογῆρος ἐρυθρίασας ἀπήντησεν:

— Ὅχι.

Ὁ Βουόζος ἐμειδίασεν ἑξαγαγὼν δὲ βελάντιον εἶπεν:

— Εἶναι μεγάλη ἐντροπὴ δι' ἱππότην, ὡς εἶσθε σεῖς, νὰ μὴ γνωρίζῃ τὰ φλωρίνια, τὰ ὅποια εἶναι τὸ ὀραϊότερον νόμισμα ἀπὸ ὅσα κόπτονται εἰς ὅλην τὴν χριστιανωσύνην. Μερικοὶ προτιμῶσι τὰ αὐγουστάρια τοῦ Φρειδερίκου καὶ τὰ νορμανδικὰ μετὰ τὸ καίμι, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ προτιμῶ πάντοτε τὰ εὐμορφα χρυσοφλωρίνια, ὅπου κόβονται εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Παρατηρήσατε ἐδῶ, προσέθετο, ἑξαγαγὼν